

1. Ó všech - ni my ny - ní
kte - ré Bůh u - či - nil,
znej - me do - bro - di - ní,
jak zdáv - na za - slí - bil.
Zpí - vej - me a chval - me
Ot - ce ne - be - ské - ho,
že z ve - li - ké mi - lo - sti
se - slal Sy - na své - ho,

2. aby svou obětí lid sobě vykoupil, / který již byl mrtvý,
když Adam přestoupil / mocného, věčného Pána příkázání. /
My však obživeni jsme z jeho utýrání.

3. Bože na výsosti, rač nám strážcem býti, / v drahé své
milosti srdce upevniti, / abychom skutečně vůli tvou činili, /
v lásce tvé přebývali, tebou živi byli.

4. My k tobě voláme, uslyš naše hlasy, / srdečně žádáme,
dej pokojné časy / věrnému, vděčnému lidu pokornému, /
bychom chválu vzdávali tobě, Bohu svému.

5. Ó milosti Božská, račiž s námi býti, / všechna moc
ďábelská musí odstoupiti / pro svého milého Syna
zasloužení / zbav propasti pekelné všeho zatracení.

6. Dej dobré skončení, Pane náš Ježíši, / věčné utěšení své
křesťanské říši, / v království radosti, kde svatí andělé / tobě
chválu vzdávají, zpívají vesele.

T: Piesně chval Božských, 1541 / Kancionál, 1659 /
Rostislav Nechuta, Evangelický zpěvník, 1979

M: *Ezechielis porta clausa* / Jistebnický kancionál, c.1430 /
Piesně chval Božských, 1541